

Skarżąca wywodzi, że szpitale prywatne są zmuszone do finansowania swej działalności głównie poprzez płatności zagwarantowane na podstawie umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawartych z właściwymi kasami chorych i ich związkami nadrzędnymi i ewentualnie poprzez dopłaty bezpośrednie do budowy szpitali, udzielane na podstawie planu finansowania szpitali istniejącego w danym kraju związkowym. W odróżnieniu, szpitale publiczne mogą dodatkowo liczyć na to, że ich często powstające straty będą regularnie pokrywane przez odpowiednie podmioty publiczne. Zdaniem skarżącej, świadczenia te są pomocą w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE, która to pomoc po pierwsze wymaga poinformowania zgodnie z art. 88 ust. 3 TWE, a ponadto jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca podnosi ponadto, że skarga jest uzasadniona, ponieważ Komisja nie podjęła czynności pomimo istniejącego w chwili wezwania obowiązku działania.

**Skarga wniesiona dnia 14 maja 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limitem przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-177/04)

(2004/C 201/37)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 14 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez J. Cooka, S. Dolana i J. Parkera, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie nr COMP/M.3280 (Air France/KLM) stwierdzającej na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89⁽¹⁾ zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że połączenie linii lotniczych „Air France” i „KLM” doprowadziłoby do stworzenia lub wzmocnienia pozycji dominującej na wszystkich czternastu połączeniach lotniczych z miasta-do-miasta. Pomimo to, Komisja stwierdziła zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, z zastrzeżeniem prawidłowości przedsięwzięć proponowanych przez strony uczestniczące w połączeniu.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, dochodzi uchylenia niniejszej decyzji opierając się na kilku oczywistych błędach w ocenie dokonanej przez Komisję. W szczególności

podnosi, że Komisja nie rozpatrzyła należycie następujących kwestii:

- wzmocnienie dominującej pozycji połączonej jednostki na trasach, na których usługi/świadczenia Air France i KLM nie pokrywały się;
- czy połączenie stworzyło lub wzmocniło pozycję dominującą na rynkach sprzedaży usług lotniskowych;
- skutki połączenia dla potencjalnej konkurencji.

Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja nie wskazała właściwych podstaw, na których opiera swe twierdzenie, że z lotnisk „Charles de Gaulle” i „Orly” w Paryżu można korzystać zamiennie. Wreszcie, skarżąca twierdzi, że przedsięwzięcia stron są oczywiście nieodpowiednie dla przywrócenia efektywnej konkurencji na rynkach, na których zaistniały problemy dotyczące pozycji dominującej oraz że Komisja popełniła błąd w ocenie zezwalając na nie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257/90, str. 13.

**Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez MPS Group
Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa T-178/04)

(2004/C 201/38)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 17 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), przez MPS Group Inc., z siedzibą w Jacksonville, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki, reprezentowanej przez K. O'Rourke i P. Kavanagha, Solicitors.

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była także Modis-Distribuição Centralizada SA.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 4 lutego 2004r., w zakresie w jakim uwzględnia ona sprzeciw nr B000170599 w odniesieniu do następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, usługi ewidencjonowania czasu pracy, zapewnianie personelu czasowego i stałego.”
- alternatywnie, o uchylenie decyzji w części dotyczącej następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, usługi doradztwa personalnego, dostarczanie personelu czasowego i stałego.”

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	MPS Group Inc.
Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku:	Wniosek o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 778795 „MODIS” dla usług należących do klasy 35 (usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, ...), do klasy 41 (usługi szkolenia pracowników), oraz klasy 42 (testy psychotechniczne).
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Modis-Distribuição Centralizada S.A
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Portugalski znak towarowy „MODIS” na usługi należące do klasy 35 (reklama, doradztwo w zakresie organizacji i zarządzania).
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie wniosku o rejestrację w zakresie klasy 35 i 41 i uwzględnienie wniosku w zakresie klasy 42.
Decyzja Izby Odwoławczej.	Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów, w zakresie, w jakim uznała ona sprzeciw w odniesieniu do usług należących do klasy 41; przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów w celu dalszego postępowania w zakresie, w którym nie uwzględniono odwołania.
Argumenty przywołane w skardze:	Naruszenie art. 8 ustęp 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ , poprzez uznanie, iż przedmiotowe usługi są podobne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Siegfrieda Krahla przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-179/04)

(2004/C 201/39)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Siegfrieda Krahla, zamieszkałego

w Zagrzebiu (Chorwacja), reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa oraz Etienne Marchala, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji w sprawie żądania zwrotu diet dziennych wypłacanych skarżącemu za okres, w ciągu którego oddane zostało do jego dyspozycji zakwaterowanie zastępcze;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, podjął swoje obowiązki w przedstawicielstwie Komisji w Zagrzebiu dnia 2 lutego 2002 r. i do dnia 19 września 2002 r. zajmował mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję. Zaskarżoną decyzją Komisja postanowiła żądać zwrotu diet dziennych wypłaconych skarżącemu w wyżej wymienionym okresie, motywując to tym, że nie miał do nich prawa, zajmując mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Podkreśla, że Komisja oddała przedmiotowe mieszkanie do jego dyspozycji tylko tymczasowo i odwoalnie, co nie stanowiło przeszkody w pobieraniu diet dziennych. Ponadto wskazuje on na naruszenie zasady zaufania podnosząc, że Komisja złożyła mu wyraźne zapewnienie odnośnie wypłaty diet w okresie zamieszkiwania w przedmiotowym mieszkaniu.

Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004r. przez Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-186/04)

(2004/C 201/40)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 25 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez spółkę Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa, z siedzibą w Spa (Belgia), reprezentowaną przez Laurenta de Brouwer, Emmanuela Cornu, Erica De Gryse oraz Donatienne Moreau, adwokatów.

Spaform Limited była również stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 25 lutego 2004r. w sprawie R 0827/2002-4 oddalającej odwołanie wniesione przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów oddalającej sprzeciw strony skarżącej dotyczący rejestracji znaku słownego „SPAFORM” dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 7, 9 oraz 11.
- Obciążenie kosztami OHIM.